LA CUINA DEL TRUETA

La denúncia de CCOO sobre la cuina del Trueta pot semblar un fet ridícul però no ho és gens. I menys quan la direcció de l'hospital, lluny de desmentir les dades objectives que va donar el sindicat –deficiències en el rentavaixelles i els fogons–, les confirma. El Trueta només nega el perill per a la salut pública que, segons Comissions, comporta la situació. La nota feta pública per l'hospital va molt més enllà. El rentavaixelles no funciona bé, però no se'n comprarà un de nou perquè la inversió és massa cara (90.000 euros) i no seria apropiada tenint en compte que s'està treballant en un nou edifici. De moment el repararan. He consultat la previsió de finalització de les obres i, anant molt bé, no estaran enllestides fins d'aquí a cinc anys. Els fogons és una altra història. Segons la mateixa nota, l'agost passat es va demanar que es reposessin. Ha passat més d'un mes i encara estan igual. Sé que és difícil fer venir un tècnic a casa perquè t'arregli la rentadora en ple agost, però és que estem a finals de setembre i han estat incapaços d'arreglar-ho. L'hospital acaba posant de manifest una mala gestió, quan amb només la denúncia de CCOO et podien quedar dubtes.

Josep Callol
PERIODISTA
▶ comarques.diaridegirona@epi.es

Cartes

Les cartes que els lectors enviïn a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màximade 20 línies), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA **opinio.diaridegirona@epi.es.**

Mossos d'Esquadra?

JORDI BIGAS BLAY. VEÍ DE PERALADA.

■ El dijous 31 de juliol del 2008, a les 22.25 hores aproximadament, tornava de la meva granja de Monpedrós (Crta. de Vilarnadal a Peralada) quan un altre vehicle en sentit contrari em va enlluernar i quasi em treu de la carretera. No en vaig fer cas i vaig continuar el meu camí i dit vehicle em perseguí i m'obligà a parar a l'entrada del municipi.

El cotxe en qüestió, com he pogut contrastar amb diferents testimonis, era possiblement un Seat Toledo (color plata) i segur amb matrícula 7377DBF. Seguidament baixaren dos individus, aparentment amb no massa bones intencions (un d'ells ple de tatuatges) i em demanaren que jo també baixés i m'identifiqués. En preguntar qui eren ells, em contestaren que eren «Mossos d'Esquadra». Vam tenir un intercanvi de paraules, ja que no anaven uniformats. Un d'ells, en un moment de la conversa, em va insultar diverses vegades amb la paraula «gilipolles» i em digué «*habla en castellano*». Tot seguit em van dir que jo havia molestat algunes persones del poble i que si continuava amb la meva actitud, m'haurien de venir a fer diverses visites... i que si convenia, vindrien fins i tot tres vegades al dia, o els cops que fes falta; amb un to que sonava més a amenaça i coacció que a visita de cortesia.

Mentre succeïa tot això, diferents veïns van presenciar els fets; un dels que es va apropar allà on eren es va interessar pel que passava. Els individus obligaren insistentment i de males maneres a què els veïns tornessin als seus domicilis si no volien tenir problemes. A continuació em demanaren carnet de conduir i documentació i m'amenaçaren que em treurien uns sis punts per conducció temerària, per tema de papers... i abans de marxar em varen recordar amb un to del tot amenaçador que em vindrien a veure sovint.

Quan varen marxar, em vaig quedar igual de sorprès que al principi. No em varen donar en cap moment cap paper o document de sanció o citació. Ho poso en coneixement de l'Ajuntament de Peralada, dels Mossos d'Esquadra, on he cursat denúnica, i de tota l'opinió pública.

Som rics!

ÀNGELA FERRER I MATÓ. GIRONA.

■ Veritablement no sé perquè ens entossudim a parlar de crisi els gironins si resulta que el nostre Ajuntament és ric! Mireu: perquè el Tour francès passi per Barcelona(!!) el nostre consistori es gasta la barbaritat de 200.000€ i encara que la sortida sigui des de Girona em temo que com sempre qui s'endurà els mèrits serà la Ciutat Comtal. No crec que sigui el moment més adequat d'emprar els diners públics i menys en la situació actual.

Després, i com que, repeteixo, es veu que van sobrats de diners, donen 16.000€ per construir una «barraca», no es mereix cap nom més suau, sobre l'edifici d'Informació i Turisme a la Rambla. La veritat és que és lleig a consciència i a més té la particularitat de tapar la preciosa vista de la nostra Seu que es podia contemplar des del pont de Pedra. És clar que després del «magnífic» fanal que tapa part del consistori, es pot esperar tot del nostre equip de govern. Diuen que serà centre d'artistes innovadors, després de veure la «preciositat» del lloc escollit, ja m'imagino les seves grans «obres».

Espero amb impaciència a què destinaran la resta de pressupost, que, no ho oblidem, surt de les nostres butxaques, i quina altra monstruositat idearan per «emparejar» els soferts gironins, ja que demostren anar sobrats de fons i vés a saber quina altra se n'inventaran! Que Déu ens agafi confessats!

Tranquil, senyor Torra!

JOSEP M. SANSALVADOR. SARRIÀ DE TER.

■ El senyor Quim Torra, en una carta publicada a l'edició d'avui del **Diari de Girona**, mostrava preocupació per l'absència d'Esteve Fàbregas i Barri als actes de commemoració del centenari de la Costa Brava. Pot estar tranquil.

La presència de l'obra de l'autor de Lloret als actes commemoratius va ser certa, digna i celebrada. A manera de pròleg escènic de l'acte inaugural es van dramatitzar una sèrie de textos, alguns provinents de l'obra del senyor Fàbregas *Vint anys de turisme a la Costa Brava*. L'actor Pep Cruz va posar en escena una metafòrica historieta que narrava els somnis d'un matrimoni de pagès que viu la transformació del territori.

La prosa planera i irònica d'Esteve Fàbregas –un autor que molts vam descobrir aquella nit– va brillar amb llum pròpia a Cap Roig.

LA PARTICIPACIÓ CIUTADANA EN LA LLEI DE LA DEPENDÈNCIA

Carme Capdevila i Palau
CONSELLERA D'ACCIÓ SOCIAL I CIUTADANIA

Aquests dies s'està parlant molt de la Llei de l'Autonomia Personal i Atenció a la Dependència. Se'n parla perquè amb aquesta llei s'està donant cobertura a molts ciutadans i ciutadanes que tenen problemes. Hi ha un gran nombre de persones per a qui la llei representa o representarà una millor qualitat de vida. De fet, les previsions que va fer inicialment el Govern estatal han quedat superades. Hi havia més gent amb problemes de dependència del que l'administració tenia comptabilitzat. Des del Departament d'Acció Social i Ciutadania, amb la col·laboració dels ajuntaments i dels consells comarcals, treballem perquè hi hagi un desplegament ràpid de la llei així com de la seva aplicació.

A Catalunya, hem creat un consell de participació per tirar endavant una llei que pel camí troba molts obstacles. Aquest consell integra les entitats que treballen per l'autonomia personal, així com els sindicats, la patronal, les universitats i les organitzacions del sector. A les comarques de Girona, Mifas és una de les entitats representades a través de la Federació Ecom. Es tracta d'un consell novedós i únic a l'Estat espanyol, que es reuneix regularment per intentar millorar en tot el que sigui possible.

Hem constituït aquest consell de participació perquè entenem que l'atenció a les persones es fa des de les entitats, des de les organitzacions i des dels que treballen en el sector, però també des de l'administració. Anem tots junts de la mà i a través d'aquest consell intentem millorar l'atenció a la dependència. Estem molt satisfets de la participació que ha tingut. Ara mateix, s'han constituït grups de treball per analitzar si els barems de valoració del sistema de la dependència són els adequats i si els circuits creats són els més convenients. Des del Departament d'Acció Social i Ciutadania informem al consell de l'evolució en el desplegament de la llei, ens sotmetem a l'opinió de les entitats i la tenim en compte perquè volem la millor qualitat de vida de les persones que tenen dificultats. Només vull acabar amb una prova de l'èxit d'aquest consell: s'està modificant el reglament inicial per facilitar que més entitats hi puguin participar. Parlem sempre de federacions d'entitats perquè també hem de tenir en compte que el consell ha de ser operatiu.

Moltes vegades ens omplim la boca de participació ciutadana. Aquí en tenim una prova fefaent amb un tema de sensibilitat social i de generació de grans expectatives que desitjo i treballo per complir.

ACOMIADAMENT VOLUNTARI

Estic parlant amb el meu cap, de res en particular i de tot. Jo estic a aquest costat de la taula, perquè ens trobem al meu despatx (ha entrat a prendre's un cafè, diu) i ell a l'altre, com un visitant. S'ha cremat la punta de la llengua amb el cafè, però insisteix a cremar-se: no té paciència, no espera, ni tan sols bufa abans d'acostar-se el got als llavis. Segurament creu que el cafè hauria d'obeir-lo, però els líquids són molt rebels. Li dic això mateix, que els líquids són molt rebels. En quin sentit, pregunta. No sé en quin sentit, però afirmo que és més manejable una tempesta de sòlids que de líquids. Es queda meditant i després pregunta per un expedient. Mentre parlem, començo a mirar amb aparença furtiva una cantonada de la taula on hi ha una safata amb papers, com si hi ocultés alguna cosa. El meu cap porta els seus ulls a la safata. Ha picat. Com més mira, més violent em poso jo, com si sota dels papers amagués una pistola. Resulta tan fàcil fastiguejar-lo que fa pena. Al cap de poc, s'aixeca, fingeix que estira les cames anant d'un costat a un altre del despatx amb el got de plàstic a la mà i en una d'aquestes, en passar prop de la safata, mou amb aparença casual els papers. No hi ha res, és clar. Jo, de totes maneres, em poso a tossir teatralment, com per distreure la seva atenció. Al *tio* no se li treu del cap que oculto alguna cosa. Finalment se'n va. El joc ha sortit tan bé que jo mateix m'aixeco, giro al voltant de la taula (és molt gran) i m'acosto a la cantonada sospitosa. Regiro els papers i en trobo un que no és meu. Es tracta d'una carta del director de Recursos Humans dirigida al meu cap. En ella se li recomana prescindir, per fer front a la crisi, d'una sèrie de treballadors, jo entre ells. En rebobinar recordo que va ser el meu cap qui va començar a mirar amb inquietud cap a la safata, no jo. Va ser ell qui em va induir a pensar que entre aquells papers hi havia alguna cosa inquietant, i no al revés. Podria trencar la carta, fingir que no l'he vist, fer-me el distret, però el fet cert és que se m'ha posat cara de mort. Espero dos, tres, quatre dies, a rebre la notificació d'acomiadament i com que no arriba, mogut per la impaciència, marxo de manera voluntària. Totes les històries estan escrites al revés.

Juan José Millás

Diari de Girona, 2008-09-27, p. 24.
Servei de Gestió Documental, Arxius i Publicacions de l'Ajuntament de Girona (www.girona.cat/sgdap)